

IV
61
Kapitel

Martha

TILL ISHAFSFARARENE.

Ack huru fattig är i våra dar poeten!
Fins det väl någon vrå numera på planeten,
Som vår högvisa tid åt honom unna vill?
„Apollos ystra spann“ en rullning är af jorden,
„Auroras gyllne lock“ ett reguigt moln är vorden
Och „Amors lömska pil“ hör „könsurvalet“ till.
Och då man skall en bild af paradiset skapa,
Så kommer Darwin strax med urskog och med apa.

„För blixstens grymma hot“ vet Franklin oss försvara,
Och „nattens norrskensbloss“ oss Lemström kan förklara,
Och „hafvets djup“ är mätt och räknad „Himlens här“.
Ej mer ett ömsint par sin suck till månen skickar,
Då hvarje barn ren vet, att „Lanas blida blickar“
Från stelnad kraterhop en kall reflex blott är.
Ej någon till sin mö „på kärleks vingar ilar“ —
På friarfärden nu i sofkupé man hvilar.

„Så fast som polens is“, hvad kraft i denna tanka!
Hur mången skald ej fann i den sin räddningsplanka!
Och huru hemskt ej ljud: „Sibiriens bistra köld“!
Du diktens arme son, hvad är det värdt du ljuger!
Om du vill göra vers, som för vårt sekel duger,
Kom ej med sådant prat! Gå, fråga Nordenskiöld!
„Att detta landet är“ — hvad alla veta böra —
„Det bästa rakt som fans“, af honom du får höra.

Men skaldekonsten dock, fast bragt till tiggarsstafven,
Husvill i kulen värld och staplande mot grafven,
Än egde söderns prakt och sommarvärme kvar.
Då kommer Nordenskiöld och säger stolt i orden:
„Nordpolen är ändock det yppersta på jorden;
„Ve den, som ej dit upp från kvalmig sommar far!
„Der gömnes rikedom, der får man helsan åter,
„Der trifs ej några qual och ingen sorg der gråter!“

„Från Nova Semljas fjäll“ — förlåt min skaldeyra! —
„Till Ceylons brända dal“, hvem kan mer slå sin lyra? ...
Se, sådan är den frukt oss vetenskapen ger!
Och hvem vill pröfva mer sin kraft på epopéer?
Mot vetenskapens män bli lyrans barn pygméer;
De lärde äro nu, hvad fordom var Homér:
I alpens schakt, i skyn, i polens djupa drifva,
Vid Ob och Jenisej sin hjeltedikt de skrifva.

Dock gerna rimmaru strör för Er med fulla händer
Det lilla som fins kvar i diktens rosenländer,
Och smyckar „Prövens mast“ så grön som Arons staf.
Han ville edert lof med tusen tungor sjunga,
Och göra Edra namn på jorden evigt unga,
Och smälta isen bort för er på lifvets haf,
Och föra ryktet, som om edra bragder talar, —
Från Ceylons brända fjäll till Nova Semljas dalar!

Helsingfors den 27 November 1875.

Rafaël Hertzberg.